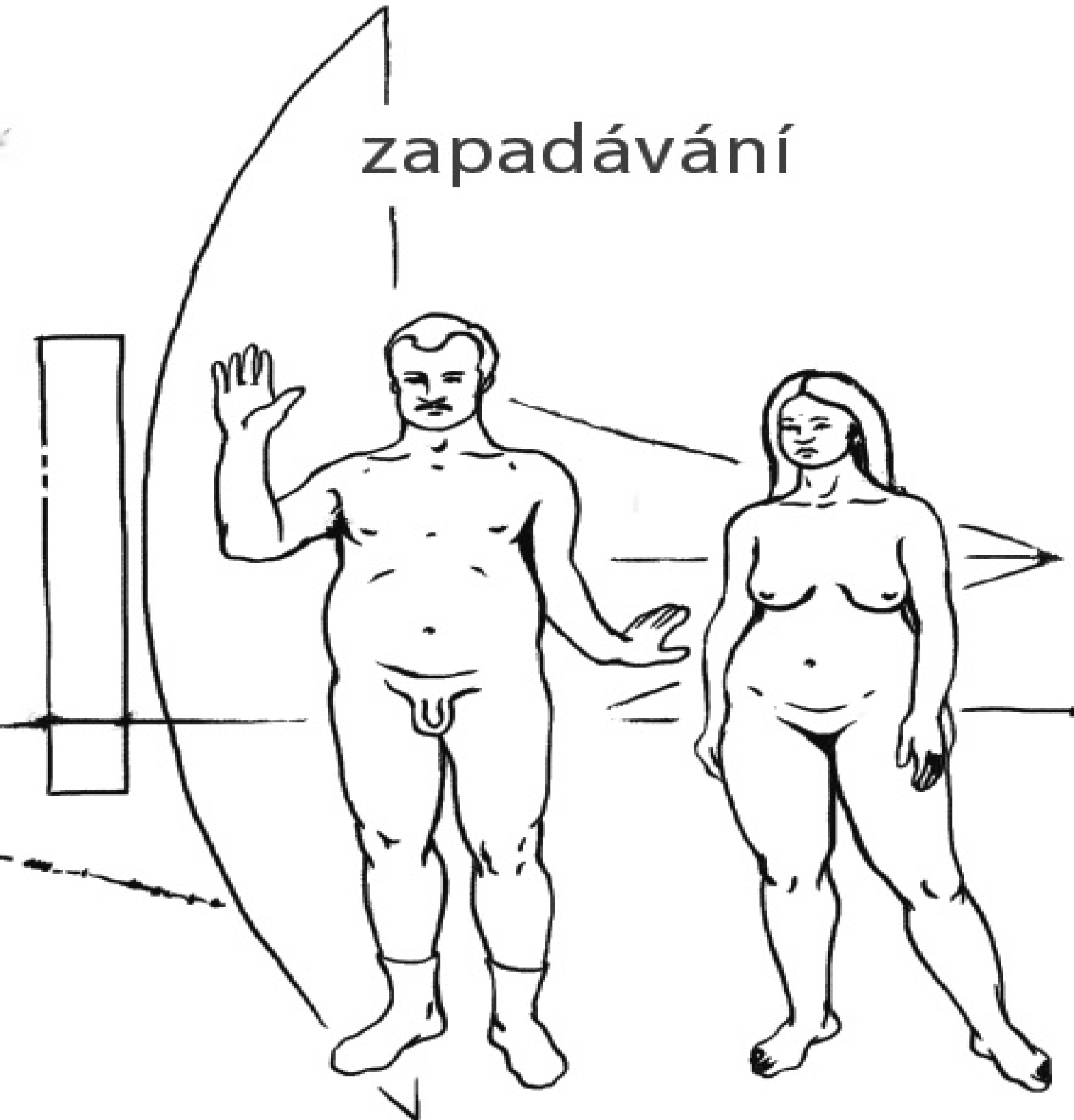

zapadávání

vendula pačesová

Obsah

[Přece předsevzetí](#)
[Znamení](#)
[Druhé ledny](#)
[Alpy za babku](#)
[Funkční období](#)
[Odsouzená](#)
[Václav](#)
[Rodinný víkend](#)
[Jarní kolekce](#)
[Baví nebaví](#)
[Hody hody New York.](#)
[Fanda](#)
[Podle zásluh](#)
[Výstraha](#)
[Poprvé](#)
[Za vším hledej kabelku](#)
[Sedící dorota](#)
[Přechod do reality](#)
[Šlendrián](#)
[Mateřská láska](#)
[Náhodný výběr](#)
[Chicago](#)
[Láska prochází snem](#)
[Terorista](#)
[Úděl](#)
[Světáci](#)
[Bezprostředně](#)
[Úchylky](#)
[Holobrad učí bradáče](#)
[Svoboda](#)
[Zapadávání](#)
[Ponor](#)
[Mezi faktory](#)
[Soudy](#)
[Je to ve hvězdách](#)
[Nevěra](#)
[Retro](#)
[Až po ohláškách](#)
[Čas spokojenosti](#)
[Fajfky](#)
[Sliby a slipy](#)
[Vlastní řady](#)
[Noční pohotovost](#)

[Safari taky](#)

[Osuška](#)

[Muž, kterému vytrhli osmičku](#)

[Příště](#)

[Tvarosloví](#)

[Pozor...](#)

[Cíl je cesta](#)

[Kult dítěte](#)

[Auto na bubble tea](#)

[Čekání na stříbrné svatby](#)

[Contrada della Selva](#)

[Vlečka](#)

[Oplátky se nepečou](#)

[Reportáž psaná na zahrádce](#)

[Pokušení](#)

[Invaze neinvazivních metod](#)

[Nastupovat](#)

[Investice](#)

[Ve víně je sranda](#)

[Kurorty](#)

[Inspirační teorie](#)

[První dojem](#)

[Předvánocí](#)

[Exkavátor oboustranný](#)

[Napravení](#)

[Budoucí čas](#)

[Obsah:](#)

vyd. Jonathan Livingston, s.r.o., 2016

© Vendula Pačesová

Cover © Kryštof Doležal

ISBN epub 978-80-7551-023-5

ISBN mobi 978-80-7551-024-2

ISBN pdf 978-80-7551-025-9

Drž mě za ruku, když jsem smutná.

Drž mě za ruku, když šílím.

Drž mě za ruku, když stůňu.

Drž mě za ruku, když se raduju.

Drž mě za ruku, jak to jen půjde.

Pro F.

PŘECE PŘEDSEVZETÍ

„Big prdel!“, vykřikla spontánně Indonésanka při thajské masáži. Při mé masáži! Zrovna jsem se začala prolínat s lehátkem a v mysli měla blažený pocit, že se netrápím žádným předsevzetím. A bylo po všem. Hlavou začalo poletovat stahovací prádlo.

Nechtělo se mi letos začínat, ale byla jsem cvičit. Ne moc, ale byla. Na těch strojích a v úboru jsem ještě tlustší než v civilu. Jak se mi má chtít? Dvacet minut na chodicím páse, pět kilometrů z kopce na rotopedu, dřepů udělat kolik, mi je let, a s veslicí pohnout tolikrát, kolika bych se chtěla dožít. Natahala jsem si sedmdesát a najednou se mi nechtělo přestat. Ruce mám vytrénované z nákupů, tak jsem vytočila dvě sta. Nesmrtelná teta! Dolní končetiny mi ušetřila dcera. Řekla, ať dělám dřepy podle jejího věku a ona oddřepuje ten můj. Konečně jsem našla místo, kde se čas vleče. Škoda, že se tam cvičí.

Nechtělo se mi letos začínat, ale píšu. Ne moc, ale píšu. Zlepším se, zhubnu a nebudu se mračit. Jo, a dám lojovou kouli sýkorám.

ZNAMENÍ

Potřebovala jsem dostat nové zrcadlo do starého rámu. V sídlištní provozovně přijali mou zakázku s tím, že toho mají moc. Koncem ledna si prý mohu přijít. Přišla jsem posledního. Místo sklenářství bylo barevné čínské bistro. Kůň. Jmenuje se Kůň. Odpovědný vedoucí: Nguen. Kde je můj rám a Sklenářství Černý, mi nikdo říct nechtěl. Nebo neuměl. Přece neodejdu s prázdnou? Vzhlížím bezradně k nafoceným talířům.

„Prosim, pani.“ „Je to vepřové nebo kuřecí? “ „Osum pokladů, pani. “Chce mi snad začátek čínského roku něco napovědět? Jsem blíženec. Jsem taky kůň, za svobodna jsem se jmenovala Černá a na horoskopy nevěřím. Umím si představit, jak některé vznikají. Vzpomínám na rozhodování spolužačky Věry v hodině evropské literatury. Měla k dispozici papír plný frází, z kterého každý měsíc spřádala „osudy“.

„Dejte pozor na nachlazení. Ve vztahu vás mohou potkat drobné neshody. A nevyhnutelně si kupte nové boty. “ Pár štěstívných vět. Potěšit, povzbudit a malinko postrašit. Odhaleno. Rozluštěno. Splněno. Vyděláno.

Náhody od smažených nudlí mě donutily zjistit si, že mi nastává rok plný energie a správný čas na nové začátky. Mně se ale nechce začínat ani šálu plést, je odpoledne, jsem v posteli a přemýšlím, že pověším psaní na hřebík místo toho zrcadla.

DRUHÉ LEDNY

„Začátky všech věcí jsou malé.“ Aurelius.

Platí to o začátku roku? Minimálně játra a břicho mám větší. Taky mám obrovskou hromadu špinavého prádla, protože na konci starého roku se mi zastavila pračka. Po osmi letech se úplně sjely uhlíky. Bohužel. Jediné, co by mě teď naplňovalo, je naplnit pračku. Prát a nechat prát.

Letos zase toužím zhubnout. V jedenáct dopoledne sprádám plány. V posteli a se zbytky cukroví. Štve mě, že se džíny nevytahují o tři konfekční velikosti. Štve mě, že moje trička nemají charakter stahovacích kalhotek. Štve mě, že zapínání všech košil připomíná sněhuláka z pěti koulí. U krku mi sedí, ale je to jen otázka času a majonézy. Vypadá to, že jediná možnost je tělocvik. Preventivně si musím koupit kloubní mazání a usmívat se na recepční v rehabilitačním středisku.

Bůh ví, co měl ten Aurelius na mysli. Třeba to říkával paní Aureliusové.

ALPY ZA BABKU

Inzerát v Mladé frontě. Psal se prosinec, rok osmdesát devět. Měli jsme hlad po všem, co nabízel západ. Přihlásili jsme se na zájezd a čekali, co se bude v lednu dít.

Na srazu, kolem starého autobusu Karosa, se pomotávalo dvacet lyžařů. Řidič z něj škrábal poslední zbytky loga CKM a vedoucí zájezdu nosil do útrob autobusu konzervy, polévky a další instantní potraviny. Zájezd byl totiž s polopenzí.

V autobuse chybělo zadních šest řad sedadel. To byl prostor pro spaní. Když se první noc zavelelo, že se jde spát, nastal zmatek a strkanice. Desátý den už každý věděl, kam on i jeho batoh patří. Seznámení proběhlo společenskou hrou na plízáka. Leželi jsme ve spacácích, figura vedle figury. Poslední se převalila na svého souseda, navzájem se představili, připili na tykání a přesunuli se na dalšího souseda. Až se všechna těla vrátila na své místo, byl konec hry.

Ráno jsme označkovali okolí autobusu, vodou z kanystru provedli hygienu a oblékli se do lyžařského. No, lyžařského... Nikdy jsem tak nevybočovala, jako tenkrát v rakouských Alpách. Na parkovišti řidič připravil snídani na propanbutanovém dvouvařiči a do kapsy každému strčil tatrunku ke svačině. Vytvořili jsme si skupinky po šesti, koupili čtyři permanentky, abychom dvě hodiny lyžovali a hodinu odpočívali. Z českých hor jsme byli zvyklí víc stát než lyžovat, a ještě jsme ušetřili šilinky.

Po večeři (pokud se chalupářský guláš nevyžil po autobuse) jsme přešli do jiného střediska. Malebné lázeňské městečko Bad Gastein. Zaparkovali uprostřed náměstí a zahráli si opět na plízáka. Tentokrát do sprchy místní ubytovny. Po koupeli řidič přitopil. Kouř a hluk přivolal místní policii. Ještě nás – revolucionáře tolerovali. Snad nám i fandili. Dostali jsme přátelskou radu, ať tu naftovou bestii zkrátíme, a popřáli nám dobrou noc.

Byla jsem ze všech těch kopců, lanovek a vůbec celého Rakouska tak vyvalená, že jsem vůbec nevnímala převlékání se, sušení a spoustu dalších úskalí života v autobuse. Dodatečně se obdivuji. Svoboda byla tehdy opojná, i když nedůstojná. Taky jsem byla zamilovaná. Šla bych s ním na kraj světa! Poletím s tebou na Maledivy!

FUNKČNÍ OBDOBÍ

Svého cíle jsem si vědomá už od startu. Být matkou. Být manželkou. To asi není cílevědomé... Doma se všichni tváří, že už mě nepotřebují. Jelikož nenajdou ani myčku nádobí, svou důležitost nevzdávám. Při rozměrech mého oblíbeného spotřebiče se bojím, že jednou přehlédnou i mě. Končím s hubnutím. Stejně mi to nejde. Navíc mám neustálou potřebu obhajovat se před hubenými a chuť vytahovat se na tlusté. Hubnutí mě deformuje. Kdy už mě bude hubnutí hubnout? Proč zamilovanost do jídla také neskončí po dvou letech?

Nejvíc nepotřebná připadám dceři. Je jí osmnáct a je dospělá. Jen když touží obejmout a sdílet, bývám znovu mámou. To se neodmítá. Dobře snášena jsem také při vaření, při odvozu na místa určení a při nákupech. Ale tam jen někdy. Musí být naladěná na moji frekvenci. Většinou vysílám OVM (otázky Venduly matky). Konečně jsem zjistila, proč chce chodit po mé pravé straně. V levém uchu má sluchátko. Nastálo. Jen přidává a ubírá hlasitost.

Nikdy mi nevadilo rozdělení na ženské a mužské role. Jen jsem si nemyslela, že budu tak poctivě praktikovat. Jsem ortodoxní. Naštěstí i můj muž je tohoto vyznání. Odjel s kluky na víkend lyžovat. Zapomněl si bundu. Čí je tohle vina? Když mi nezmrzne a dcera si občas ztlumí muziku, dám to!

ODSOUZENÁ

Začátky jsou těžké. Můj začátek roku nebyl výjimkou. Byla jsem marod. Teploty mě dostaly do bezčasí a ložnice. Horečku jsem naposledy setřásala, když jsem byla čerstvá matka. Letos je tomu osmnáct let. Už jsem zapomněla na divoké sny, na neschopnost těla vzít do ruky hrnek s čajem. Na váhový sešup bez práce. Byla jsem postelovým vězněm svých blízkých.

„Uvařím ti čaj. Kde máme čaj? Vážně? Myslel jsem, že je ve druhém šuplíku. Jaký chceš? Černý? To je který? Jak vypadá? Kolik se dává pytlíků? Do jakého hrnku? Nemá varná konev nějakou rysku? Ono se to zapíná nahoru? Hm, u té staré to bylo určitě obráceně. Sladíš? Vážně nechceš aspoň kostku? Už to mám vyndat? Chceš do toho citron? Ne? Ale měla bys.“ Děkuji za manželovu péči, ale dám novou kabelku za soběstačnost!

Po dvou týdnech jsem čekala zlom. Poznámky v kalendáři lákaly do akce, jenže marodivý duch mě pořád ovládal. Nechtělo se mi lyžovat, kouřit, chodit mezi lidi, číst. Byla jsem jako ozdoba vánočního stromku na Tři krále. Úplně zbytečná.